

NRC

o [Sander Janssens](#)

'The Children' is intelligent drama over nalatenschap en verantwoordelijkheid

Recensie 'The Children' van de Britse toneelschrijver Lucy Kirkwood is een actuele tijdgeestkritiek op het hedendaags individualisme. Kirkwood toont hoe hart en hoofd onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn.

Stefan de Walle en Sylvia Poorta in *The Children* Foto Sanne Peper Theater

The Children van Lucy Kirkwood door Het Nationale Theater. Gezien: 14/9, Koninklijke Schouwburg, Den Haag. Tournee: t/m 26/12.

Inl: hnt.nl

Met haar politiek geëngageerde toneelstukken oogst de Britse toneelschrijver Lucy Kirkwood internationaal lovende kritieken. Het Nationale Theater introduceert haar werk nu in Nederland met *The Children* (2016). Wat aanvankelijk een vrij conventioneel huiskamerdrama over universele thema's als

liefde en ouderdom lijkt te zijn, ontpopt zich als actuele tijdgeestkritiek op het hedendaags individualisme.

In een ruime woonkeuken wordt het gepensioneerde echtpaar Hazel en Robin overvallen met het bezoek van hun oud-collega Rose, die ze bijna veertig jaar niet gezien hebben. Destijds werkten ze alle drie als kernfysici bij de ontwikkeling van een kerncentrale, wat uiteindelijk leidde tot een nucleaire ramp met verstrekende gevolgen.

De voorstelling heeft een beetje een valse start. Kirkwood opent met een nogal moeizame dialoog tussen Hazel (Antoinette Jelgersma) en Rose (Sylvia Poorta) – waarin ze een hoop informatie over de geschiedenis van de personages en de context van deze post-apocalyptische wereld kwijt moet. Mede door de ijzige spanning die voortdurend tussen de twee vrouwen heerst, lijkt *The Children* een eenduidig, statisch en vlak relatiedrama te gaan worden.

The Children van Lucy KirkwoodFoto Sanne Peper

Maar bij de entree van Hazels man Robin (Stefan de Walle) ontdooit het stuk. De volledig omgeslagen dynamiek tussen de personages is veelzeggend en suggereert een hoop gedeelde en geheime herinneringen. Kirkwood toont zich een begenadigd dramaschrijver die precies weet wat ze verhult en onthult. Pas

halverwege wordt de inzet echt duidelijk: Rose roept haar oud-collega's met een onontkoombaar voorstel ter verantwoording voor hun werk in de centrale.

Hazel laat zich aanvankelijk geen schuldgevoel aanpraten en meent alle recht te hebben op haar comfortabele escapisme ('Ik heb mijn bijdrage geleverd'), terwijl haar man zijn oude leven nooit heeft losgelaten. Rose heeft geen kinderen maar is wel bezig met haar nalatenschap als mens, terwijl Hazel haar kinderen juist gebruikt als excuus om haar verantwoordelijkheid te ontlopen.

Juist door haar engagement te gieten in de vorm van het huiskamerdrama – een setting die zich bij uitstek leent voor het exploreren van relaties en gevoelens – verknoopt Kirkwood op intelligente wijze het politieke aan het empathische. Zo toont ze hoe die twee onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn. Je kan het rationeel met iemand eens zijn, maar toch meer meevoelen met een ander. In die spagaat worden zowel de personages als de toeschouwers voortdurend klemgezet.

Regisseur [Eric de Vroedt](#) heeft een voorliefde voor theater waarin verhitte, maatschappelijke vraagstukken en kleinschalig falen door elkaar heen lopen. Waar hij in eerder werk bij Het Nationale Theater, [zoals *The Nation* \(2017\)](#) of [De wereld volgens John \(2019\)](#), vaak koos voor uitgesproken theatrale vormen, stelt hij zich ditmaal erg dienend op. Zijn sobere regie schuift vooral Kirkwoods tekst naar voren. Sylvia Poorta maakt daarbij diepe indruk als gekwelde maar strijdvaardige Rose, de angel die dit stuk voortdurend op scherp zet.

The Children doet beroep op hart en hoofd en toont vooral hoe die twee genadeloos met elkaar aan de haal gaan zodra er echt iets wezenlijks op het spel staat. Doordat het stuk geen hapklare antwoorden biedt en tegenstrijdigheden niet uit de weg gaat, blijft het je ook na afloop volop bezighouden.